

[Aase Olesen]

hen ikke været fysisk muligt at få noget andet igennem. Nu kan man endda være bekymret for, hvorvidt man kan nå at få noget igennem til 1. januar 1984. Sådan er nu engang vilkårene for øjeblikket i det komplicerede samfund, vi har, og det har vi overhovedet ikke nogen grund til at fortryde. Jeg synes egentlig, at de, der deltog i et andet flertal, var ude i ren og skær opportuniste, det kunne man godt have forudset. Vi forudså det. Det kan hr. Askjær Jørgensen i øvrigt læse i forhandlingen om det lovforslag.

(Kort bemærkning).

Askjær Jørgensen (FP):

Jeg har meget omhyggeligt hørt efter, hvad socialdemokratiet og de radikale har sagt om den sag, og jeg har læst efter i folketingets forhandlinger gentagne gange, og jeg har studeret de ændringsforslag osv., der er stillet af de to partier. At beslutte, at samtlige borgere, der modtager laveste invalidepension, pr. den efterfølgende første i en måned får udbetalt, hvad der svarer til mellemste invalidepension, var ikke indviklet, det kunne man sagtens have gjort. Når vi i øvrigt ser, hvad man bevilger penge til, så var det en svag gestus, en billig gestus over for de svage grupper i samfundet, som ikke har mulighed for at rende rundt og strejke og slå erhvervsdrivendes driftsmidler ihjel osv., hvad man foretager sig i havnene. Det er de mennesker, der ikke har mulighed for at strejke, det er deres sag, vi taler, men det ønsker fru Aase Olesen ikke.

Tinning (VS):

Hr. Askjær Jørgensen havde i sit første indlæg et par bemærkninger om de socialt dårligt stillede og skattelettelse. Jeg vil foreslå hr. Askjær Jørgensen at lave et lille regnestykke. Vi forestiller os, at vi fra person A tager 200 kr. og giver vedkommende 100 kr. Så lad os forestille os, at vi fra person B tager 60 kr. og giver vedkommende 100 kr. Jeg vil bede hr. Askjær Jørgensen overveje, hvem der så er økonomisk bedst stillet, alt andet lige. Det gør ikke noget, hvis det sker, mens jeg kommer med mit indlæg, for erfaringen har efterhånden vist mig, at selv når hr. Askjær Jørgensen forsøger at høre efter, kommer der ikke noget fornuftigt ud af det.

Derudover skal jeg sige, at både det foreliggende lovforslag og beslutningsforslaget desværre er en hån mod pensionisterne. Beslutningsforslaget fra socialdemokratiet er derudover, hvad man kunne kalde et jubeloptimistisk hallelujaforslag. Det er, hvad nogle af vores forslag plejer at blive kaldt. Det hænger sammen med, at socialdemokratiet siger: vi er villige til at bruge i hvert fald 444 mill. kr. det første år, og samtidig vil vi godt lave et bredt forlig. Men dér må man bestemme sig. Jeg mener, at man kan sige meget om den nuværende regerings mangel på politisk klarhed, men på nogle punkter er regeringen meget politisk klar, og socialministeren er det også. Vi får at vide, at her kan vi bruge så og så meget, og så er der i øvrigt lukket for det varme vand, og der bliver først åbnet engang i fremtiden, måske. Hvis man vil lave et bredt forlig med regeringen, så er der ikke nogen, der skal komme og fortælle mig, så vidt jeg indtil nu har forstået det, at man lige pludselig får den op på 400-500 mill. kr.

Jeg synes selvfølgelig, det er rigtigt at sige, at det ville være godt at få de penge ud, fordi pensionisterne ville være pisket til at bruge pengene til forbrug for overhovedet at kunne leve lidt bedre. Man skulle tro, at det faldt sammen med regeringens filosofi om, at det var godt med noget forbrug, der satte gang i beskæftigelsen og sådan noget. Når man hugger pengene fra bistandsklienterne eller skærer kontanthjælpen ned, så sker der præcis det samme: det er også nogle folk, man rammer direkte på forbruget. Det har regeringen jo vist for længst. Det gør man gerne.

Derudover mener jeg, at der er tale om lidt for – hvad skal man kalde det? – forhåbningsfulde, lidt idealistiske bemærkninger, når man i socialdemokratiets beslutningsforslag taler om, at der ikke er nogen, der skal tvinges på social pension som konsekvens af udviklingen på arbejdsmarkedet. Det er klart, at synspunktet er vi enige i. Vi mener også, at det rigtigste ville være, at der ikke var nogen, der blev tvunget på social pension på grund af udviklingen på arbejdsmarkedet, men vi er jo nok nødt til at se i øjnene, at med det arbejdsmarked, vi har, og med de arbejdsvilkår og mulighederne for at komme i arbejde osv. osv., hele den diskussion, vi kender, er der faktisk nogle, der vil blive